

ВЪЛШЕБНАТА ПЪСЕНЬ

Топлото есенно слънце кротко свѣти на синьото небе. По свѣтлитѣ стѣкла на дѣдовата Добренова кѣща брѣмчатѣ мухи. Единѣ шаренѣ пѣтелѣ изкукурига отѣ плета и следѣ това стана пакѣ тихо.

Дѣдо Добренѣ събра децата около себе си, запуши съ лулата си и погледна кѣмѣ далечнитѣ гори, които бѣха станали червеникави. Децата сѣщо гледатѣ нататѣкъ, радватѣ се на топлото слънчице, току се примѣкватѣ напредѣ и слушатѣ дѣдото...

— То бѣше преди много години. Тогава бѣхѣ младѣ, силенѣ, и когато ходѣхме за дърва, викахѣ отѣ радост изѣ гората. Веднажѣ, когато ластовичкитѣ и щъркелитѣ се изгубиха задѣ синитѣ планини и студени мъгли покриха нашето село, ние трѣгнахме кѣмѣ гората за дърва. Вървѣхме, вървѣхме и нагазихме вѣ гората. Стана тъмно и тихо. Не се боехме отѣ нищо, но току се озѣртахме наоколо. Жълти листа шумолѣха и покриваха земята. Краката ни затѣваха вѣ мека шума. На едно мѣсто спрѣхме, дигнахме брадвитѣ, заудряхме. Върховетѣ на дърветата почнаха да треперятѣ, като че молѣха за милостѣ. Уморихме се и седнахме

да починимѣ. Но не щѣшѣ ли, по едно време чухме нѣкаква жална пѣсенѣ. И каточе стана чудо. Листата престанаха да шумолятѣ и вѣ гората стана още по-тихо. Чувахме само пѣсенѣта. На очитѣ ни се появиха сълзи. Толкова бѣ жална пѣсенѣта, която слушахме. По едно време ние каточе се пробудихме отѣ сѣнѣ. Пѣсенѣта вече не се чуваше.

— Кой ли свири вѣ гората? — се питахме.

Никой отѣ насѣ не отговори. Пакѣ грабнахме брадвитѣ и заудряхме, че иначе зимаѣ децата ще тракатѣ зѣби отѣ студѣ.

Вечерѣта всичко разказахме. Децата зѣпаха вѣ устата ни.

— Нѣкоя самодива ще да е — рече баба имѣ и се прекръсти. Малкитѣ погледнаха кѣмѣ иконата, дете блѣщукаше кандилце.

Дѣдото помѣлча малко и пакѣ продължи:

— На другия денѣ, сѣщо като сега, бѣ топло и свѣтло. Децата отѣ махалата се бѣха събрали и гледаха кѣмѣ гората. Най-голѣмото дете, Ана, разказваше какви сѣ самодивитѣ.

Нали бѣ тиха есенѣ, децата сами чуха пѣсенѣта и наведоха глави. Майкитѣ имѣ сѣщо излѣзоха и слушаха